

Dočasný mezičas

Lucie jezdila na víkendy domů do Litvínova. Byli jsme taková školní láska. O víkendech jsem hrál a taky se coural po Praze a potom psal a četl a tak. Dá se říct, že jsem čekal na pondělí. Lucie chodila doma na nějaký diskotéky a taky k nějakému Pavlovi (Pavel Třetí?), se kterým mi vytrvale zahýbala. Jenže to jsem se dozvěděl až za pár let, a to už mi to bylo úplně jedno. Řekla mi to sama, když jsem se jí zeptal. Co hlava neví, srdce nebolí. Nebo tak nějak. Co už teď s tím, vždyť je to jedno. Leccos je už jedno. A dokonce je mi jedno, že je mi to jedno. Lidi jsou divný. A já nejvíc.

Pořád jsem se vídal s Petrou a taky – i když hodně málo – s M#. Jednou jsem k M# šel místo školy. Bylo dopoledne a nenapadlo nás nic lepšího, než že ochutnáme všechno, co mají v baru. Měli toho tam hodně. Vzali jsme si táč se spoustou skleniček a ochutnávali podle barvy, od světlý po tmavou. U fernetu jsme byli už docela namazaní. Pořád jsme se všemu smáli, stačilo říct třeba „mrkev“ a následoval výbuch smíchu. Byly to pěkný chvíle, fakt. Takový vzácný, i když úplně praštěný. A měl jsem s sebou foťák, vyfotil jsem si, jak je M# úplně namol a tu fotku pořád mám. Je legrační. Pak měla M# rande a já měl jít hrát k Pavlovi. A tak jsme vyrazili na autobus. Šli jsme, jak když letí motýl. Když jsme přijeli busem 176 na Karlák, čekali jsme na tramvaj. M# se nějak nepodařilo nastoupit a vběhla do vozu po čtyřech. Byly 2 odpoledne a všichni se na nás dívali jak na nějaký exoty. Když jsem přijel domů, sedl jsem do auta a jel k Pavlovi do Motola. Měl jsem zpoždění a nevěděl, kdy jede autobus. Nechytili mě, i když by to bylo snad i na zabavení očkovacího průkazu a legitky do knihovny, o řidičáku nemluvě. Musel jsem mít pár promile, vypili jsme toho fakt hodně. Chvíli jsme hráli a pak jsem jel zase domů. Doma mi vynadali, že mi nebudou půjčovat auto, když jezdím nalitej, a že u Pavla nemám pít, když mám řídit. Měli samozřejmě pravdu, i když u Pavla jsem nepil, ale to byl nepodstatnej detail. Bylo jasné, že bych nadejchal pořádně zelenou trubičku. Fakt je, že jsem od té doby po chlastu nejel, protože to není a hlavně nemusí bejt taková sranda, jak to vypadá. „Odvážnejch“ jsou plný hřbitovy. A pár z nich znám, vlastně znal jsem.

Během jara jsem pro Lucii napsal několik písniček a byl skoro čas udělat zase nějakou sólovku, nějaký nový album, kde bych pro změnu hrál zase jen sám. Jak totiž přibývalo písniček, našly se taky věci, který se mi líbily, ale Pavel je hrát nechtěl. Nebo se mi líbily a chtěl jsem je hrát sám, protože k Pavlovi se mi nehodily. Petra byla ta, s kterou jsem to pořád probíral, i když jsem ji asi musel zklamat tím, že jsem nezačal chodit s ní, ale s Lucií. Brala to ale s nadhledem (možná ne, ale tvářila se tak, říkala, že je ráda, že někoho mám a nejsem sám). Nebo věděla, co bude dál. Každopádně jsem se jí na to nikdy neptal. Některý holky vědí. Některý Petry vědí – nebo věděly – ještě líp.

A tak jsem nahrál „Láska není jen slovo“. Pavel se asi zlobil nebo ho to nezajímalo, ale ani si to neposlechnul, i když jsem mu to strkal až pod nos a zajímalo mě, co na to řekne. Neřekl nic. Fakt to neslyšel, vůbec si to ode mě nevzal a děsně mě tím naštvál. Asi se ho dotklo, že jsem to nahrál sám a že taky hraju bez něj, což on vlastně nemohl, protože napsal jen asi 4 písničky a to je fakt dost skromnej repertoár. Byly to snad moje písničky, takže jsem si s nima mohl dělat, co jsem uznal za vhodný, ne...?! Ten název je parafráze titulu Simmelovy knihy a taky vůbec odraz toho, jak jsem hodně četl. Obal byl od P#2, to už byla klasika. Nebyla to špatná kazeta, ale nebyla taky nejlepší. Odborník i student češtiny a literatury by to celý označil nálepkou „milostná lyrika“. Jo, byl jsem milostnej lyrik, ale lyru jsem neměl. Ani obyčejnou, ani bratislavskou... Některý věci ale mám rád pořád.

Láska není jen slovo

**S lodí jež dováží čaj a kávu
odplujem někam pryč
Noc je hrad zamčený na pět zámků
A my máme klíč**

**Na tvou broskvovou tvář pusu ti dám
abys věděla že tě mám rád
Že láska není jen slovo
trochu mi věř**

**Mlčky si spolu do dvou dechů
schováme celý svět
Na všechny otázky měkké ticho
je odpověď**

**Ty chvílky s tebou mi dají sílu
zvládnout všechno snad
Neptej se proč Já nedokážu
odpověď dát**

S touhle písničkou to bylo ale složitější. Napsal jsem ji ještě dřív, než jsem Lucii vůbec znal. A jediná holka s *broskvovou tváří*, kterou jsem znal osobně, byla Petra. A taky četla Simmela. A možná znala i Bieblovu sbírku o lodí, jež dováží čaj a kávu, možná znala Mikulášskovo Sólo pro dva dechy, protože to měli doma v knihovně a já si to půjčoval a četl. Jo, tehdy mě ale nenapadlo, že je to písnička pro ni. Některý písničky vědí. A tahle tříakordová „knížková“ písnička asi ještě líp...

U Pavla při hraní se mi nějak divně dejchalo, už několikrát. Vždycky jsem tam po chvíli měl pocit, jako by mi někdo pořádně těžkej klečel na prsou. Kašlal jsem jako starej tuberák a dusil se. Za pár dní jsem onemocněl. Řekli mi, že mám zánět průdušek a dali mi nějaký antibiotika, po kterých jsem pořád blil. Pak mě poslali na plicní a odtamtud na alergologii. Udělali mi asi 15 vyšetření a pak mi řekli, že mám astma a alergii asi na 100 věcí včetně zvířecí srsti. Pavel měl kokršpaněla Dana. Hej,

byl ze mě astmatik. Konečně další věc, kterou jsem byl jinej než většina ostatních! Pořád jsem s sebou tahal nějaký spreje a tak. Když jsem si šlehnul, nevadil mi ani kokršpaněl Dan. Hráli jsme dál. Co taky jinýho?

Michal se s bývalými spolužáky z gymnázia vídal v podstatě náhodou. Praha je sice velká, ale ne tak, aby se čas od času dva spolužáci nemohli potkat. Vídal se s Janou, s kterou chodil do školy, občas s Panem X, který přijížděl v různých autech a vždycky nechal Michala řídit, a také s Karolínou, s níž začal nějak víc komunikovat až během čtvrtého ročníku. Karolína pracovala v daňové a advokátní kanceláři, protože ji nepřijali na žádnou vysokou školu. Jinak s nikým. Občas se od někoho dozvěděl, že byl někdy někde nějaký sraz třídy. Ale nikdy ho nepozvali. Pořád byl ta černá ovce, bílá vrána a tak dále.

S Lucií se to začalo kazit někdy v době zkoušek. Bylo jaro a my jsme se v tom pěkném jaru pěkně hádali. Nehádali jsme se do té doby skoro nikdy. Lucie byla a je chytrá a cílevědomá holka, ale tehdy byla taky občas docela normální naivka. Přečetla si nějakou trhlou knížku od Františka Ringo Čecha a měla pak dojem, že rozumí politice. A přitom zrovna Čecha jsem za žádného génia nepovažoval. Opakovala mi fráze, který do nás hustili ve škole. Připadala mi někdy taková prázdná, jak mluvila pořád o těch svých dietách a škole, jak neměla žádné opravdovej zájem. Sralo mě to. Ale furt jsme spolu chodili, i když na víkendy jezdila do smradlavýho Litvínova. Jednou jsem tam byl.

Přijeli jsme k nim, seznámil jsem se s rodiči a šli do města. Lucčin táta byl cyklistickej fanatik. Bylo mu asi 40, holil si nohy, byl nezaměstnanej, jezdil na kole a věčně pořádal nějaký závody. Asi 2 roky si myslel, že dcera studuje zeměpis, i když studovala češtinu a rodinnou výchovu. To je fakt dobrej předmět, u zkoušky se třeba můžou zeptat na definici židle. Fakt. Prostě věda. Mimochodem – židle je podle té správný definice „*sedací nábytek rozměrově přizpůsobený obvyklým proporcím lidského těla*“. Pěkná hovadina, co? Maminka byla taková tichá sympatická paní, která vypadala, že svýho cyklo-manžela má na háku. Celá rodina nejedla maso, ale koupili kvůli mně salám. Málem mě to dojalo. Litvínov vypadal – oproti mejm představám – docela obyvatelně. Člověk nesměl moc zhluboka dýchat a taky nesměl moc čučet do dálky. V dálce byla mamutí chemička v Záluží, ještě trochu dál pak mostecká hnědouhelná pánev. Obojí bylo jak z hororu. A vzduch byl jak z laboratoře, kde nefunguje vzduchotechnika.

Spali jsme v bytě po mrtvým dědovi. Bylo tam jen pár kusů nábytku a neměli jsme ani povlečený peřiny. Úplně mě dostala koupelna vymalovaná sytě fialovou barvou, včetně vany a kachlíček. Nikdy bych si nemyslel, že něco takovýho může v reálu existovat. Fialová barva, to je symbol devadesátých let... a od té doby ji nesnáším. Bylo tam taky asi 2 roky neumytý nádobí, asi po

tom dědovi. Doufal jsem, že tam není někde třeba mrtvola ve skříni. Bylo to jak squat. A bordel a zima. Ale konečně, byli jsme tam jen 1 noc. Tu noc jsem prožil jakousi divnou depresi, normálně mě přepadli nějaký démoni nebo kdo vlastně. Poslouchali jsme Nohavicovo album „Mikymauzoleum“ a já jsem ležel a brečel a nemohl to zastavit. Je to fakt depresivní deska. Nešlo mi to, i když mi to bylo před Lucií hrozně trapný. Myslel jsem na všechny lidi, který jsem potkal a který už třeba neuvidím. Myslel jsem taky na ty, co jsem nikdy nepotkal. Bylo mi úplně děsně smutno, možná by to mohlo kandidovat na rekord. Tehdy jsem v těch hustejch nočních depresích neuměl ještě tak chodit. A taky jsem myslel na M#, přiznávám se. Lucie se mě snažila nějak utěšit a moc to ze začátku nešlo. Jenže v posteli jde nakonec všechno, znáte to, i když je nepovlečená. Ráno mi už bylo dobře. Lucie o tom divným večeru a noci nemluvila. Dobře dělala, stejně bych nevěděl, co říct. Šli jsme na procházku a kupodivu tam měli i docela slušnej les. Dal jsem si pak někde v hospodě mostecký nebo nějaký místní pivo a bylo mi zase hůř, protože to byl hroznej humus.

Ztroskotanci

**Už si nehrajem To nám nesedí
Mezi prsty život utíká
Malej podnájem v šestým poschodí
do kleci čtyř stěn nás zatýká**

**Kazeťák dohrává
písničky odložených let
Smutek má náskok a nás přešel smích
Tiše se vypráví co bere a dává svět
A čas hoří jako vích**

**Vadne kalendář Výsměch touze žít
Naše lásky už nás neznají
Kolik bylo těch co jsme chtěli mít
Touha zbyla nám co nepálí**

**Každý vzpomíná Kolik bylo nás ?
A zas příště o jednoho míň
Malej podnájem Tak za pár týdnů zas...
Do cizích jmen stíny vlastních vín**

Litovat se, to bylo (a někdy je) moje. Jo, to umím. Někdy se dává v psychoterapii takovej úkol: napište, v čem jste dobrý. Jsem dobrej v sebelitování, jasná zpráva. Ale tahle písnička je taky o tom, že se nějak začali ztrácet lidi. Už to nebylo jako na gymplu, jako třeba ve třetáku na vodě... Na VŠ jsem se nemohl dát do řeči s každým, tam byli třeba i lidi, který nemluvili s nikým. Možná jsem tak ale vypadal taky, co já už teď vím, moc jsem toho nenakecal. Měl jsem pocit, že kromě lidí, který byli ještě z gymplu, M# a Petry, Martina, se kterým jsem čas od času hrál, když jsem šel s kytarou na gympl, Pavla a P#2, že nikdo za nic nestojí a dost jsem se bál, že tyhle lidi třeba někde poztrácím.

Nechtěl jsem, aby to bylo jako v tý písničce. Jenže ono to tak skoro vždycky dopadne, to jsem ale tehdy nevěděl, jen jsem se toho podvědomě bál.

Jednou jsem byl s nějakýma lidma z jinejch studijních kruhů ve vrátnici nahoře na Karlově, jeden z nich tam dělal brigádu v nějakým ústavu. Holka s dvoubarevnou hlavou, kluk, co vypadal jako nějaký diplomat nebo mafián, já a ještě jedna holka, která zas vypadala jako zdravotní sestra, jeptiška nebo členka Armády spásy. Divná společnost, ani nevím, jak jsme na to přišli, že tam půjdeme. Vlastně spíš nevím, jak jsem přišel na to, že tam půjdu já. A taky nevím, jak je možný, že mě pozvali. To je na tom nejdivnější. Celý to bylo ujetý jak scéna z románu Michala Ajvaze a takovej prima odvaz. Byla noc, hrál jsem v tý malý vrátnici na kytaru, pili jsme piva a hulili trávu. Ani nevím, proč jsme byli nasardinkovaný v tý malý vrátnici, když nikdo v celý budově nebyl a mohli jsme kamkoli jinam. Pak se mi náměstí I. P. Pavlova zdálo prostě nádherný, i když přišlo a byla zima a kufr s kytarou byl těžkej jako prase. To bylo naposled, co jsem hulil trávu. Možná je to chyba.

Zkoušky jsem zvládl všechny napoprvé, ani trojku jsem nedostal. Na to, že jsem chodil do školy jen občas, to byl neuvěřitelný úspěch, přímo *sukces*, jak říkávají starý babky. Na začátku června jsem jel na povinnou dějepisnou exkurzi. Byli tam lidi i z jinejch kruhů, protože to byla exkurze pro tzv. „neoboráře“ a já jsem tam jel proto, že se mi nechtělo s tím společenstvím slepic z našeho kruhu do Francie a ještě za to platit těžký prachy, který jsem tak jako tak neměl a naši možná taky ne – rekonstruovali barák. Znal jsem tam jen 3 lidi. Jeli jsme na Šumavu, projít se po Kvildě, kolem Vydry, na Kašperk, Velhartice a tak. Začali jsme na Rabí. Byl to normální vandr, věci nám vezla dodávka a my se toulali po kraji, prohlíželi hrady a dozvěděli jsme se strašně moc o těch hradech i o sobě... Mohli jsme všechno a doktor Parkan nám říkal jenom opravdu zajímavý věci. Jinak jsme se bavili třeba o chlastu nebo o ženských nebo prostě o něčem. Těšil jsem se tam (!) a moje naděje se splnily tak na 800%. Jen jednu věc nevím – proč jsem tam víc nefotil. Mám jen asi 4 fotky.

Večer jsme seděli v hospodě a všichni se bavili se všema, páťáci s prvkama, prostě nádhera. Tam někde jsem zjistil, že VŠ může bejt taky úplně úžasná, že to prostě závisí na lidech a tady se sešli fajn „člověci“, aspoň mi to tak připadalo, a nebylo to vypitým pivem. Když zavřeli hospodu, šli jsme na ubytovnu u fotbalovýho hřiště, kde jsme bydleli. Všichni vytasili svý zásoby různějch alkoholů a piv a jídla a mejdan pokračoval. Srazili jsme železný palandy a seděli jsme nahoře, měli jsme takový to obytný patro asi z 10 paland, pili a kecali asi do 5 do rána. Litoval jsem, že nemám kytaru, že nemůžu bejt hvězda. Ale i tak to bylo super. Dokonce se mnou mluvili, i když jsem nehrál a nebyl jsem tudíž tak velkej exot jako obvykle. Ale možná jsem žvanil neobvykle velký kraviny.

Ráno přijeli ještě asi 2 lidi, který nemohli jet od začátku. Na toho prvního jsem už zapomněl, nevím, kdo to byl. Ale na tu druhou osobu, na tu nezapomenou nikdy, i když ona na mě možná

zapomněla už dávno. Jmenovala se Hedvika. Byla malinká a na pohled roztomilá naivka, ale zdání klame. Byla to jedna z nejchytřejších holek, co jsem kdy viděl. Studovala o rok výš, anglinu a češtinu. Živila se překládáním seriálů pro Novu, žila jen s bráchou. Nepokládala to za umění, ale za zdroj obživy. Občas jí ale v agentuře dali přeložit i docela solidní film. Třeba Kriminál se Sylvestrem Stallonem, kterej sice není žádněj velkej herec, ale tenhle film je vážně dobrej. A v titulcích je, že to přeložila Hedvika. A přeložila to fakt dobře.

Na první pohled mi byla sympatická a já jí asi taky. Šli jsme spolu celej den a povídali si. O všech. O všem. No ovšem... Měl jsem nějak dojem, že bych jí měl chránit, ale nebylo proč. Byla průbojná a navíc starší než já. Líbila se mi, no. Někdy mě ale taky docela stírala, protože proti ní jsem byl prostě nevzdělanej hlupák. Bylo mi s ní dobře, i když jsem byl za blbce. Když jsem s ní mluvil, měl jsem vždycky pocit, že vůbec nic nevím. Ale nějak mi to nevadilo.

Večer jsme zas seděli v hospodě. To už jsem jí držel místo. A pak jsme pili a zase si povídali. Pila kafe z hrnku, do kterýho mohla snad schovat celej obličej. Zářil jsem jak žárovka. Když zavřeli hospodu a my odvěkli kolegy, který to přehnali s chlastem, sešli jsme se v několika lidech na chodbě. Bydleli jsme mimochodem v malý venkovský základce, která měla v posledním patře noclehárnu. Někdo měl dýmku a ta kolovala a my jsme se opájeli tím vanilkovým tabákem a říkali si asi všichni, každej sám pro sebe, jak je nám fajn. Já teda určitě. Je docela zajímavý vidět holku v pyžamu kouřit dýmku. Všichni se nějak někam vypařili. Dal jsem Hedvice pusu. Neměla nic proti. A tak dále.

Další den jsem snad nemluvil s nikým jiným, protože jsme si měli pořád co povídat s Hedvikou. Ale na to, co mě zajímalo nejvíc, jsem se nějak bál zeptat. Otázka „Hele, chodíš s někým?“ mi připadala nějak neslušná nebo co. A tak jsem se na to nezeptal, ale jinak jsem jí dal asi 1365 otázek a ona mně přibližně taky tolik. Taky se mě na „tu věc“ nezeptala. Možná bych ale stejně lhal a řekl, že ne. Šli jsme kolem Vydry, a protože byla před několika dny povodeň, byla místy stržená cesta a lezli jsme přes šutry. Pořád jsem dával pozor, aby třeba někam nespadla a něco si neudělala. Byl jsem velkej kluk a ona malá holka. Aspoň to tak vypadalo.

Za pár dní jsme jeli domů. Byl jsem pak ještě na několika exkurzích a akcích s VŠ, ale tahle byla unikátní. Nikde a nikdy už nebyli tak prima lidi, nikde už se nesesedlo na spojených palandách skoro do rána, nikde už nemluvil každej s každým. A nikde už nebyla žádná Hedvika. Jeli jsme domů autobusem ze Sušice a Hedvika mě zvala na oběd, na koupaliště, na večeri a asi úplně na všechno. Jenže já už zase myslel na to, že pořád ještě chodím s Lucií a že bych to měl nějak vyřešit. Vypadal jsem asi dost nasraně, ale nebyl jsem, byl jsem jen protiva, kterej neví, jak si má poradit. Bylo to

jasný, chtěl jsem H#, protože ona byla celkově vůbec jedna z mála, před kterou mi nevadilo vypadat jako blbec. Jenže...

... jenže jsme byli domluvený s Lucií, že u mě bude celý červenec bydlet, protože budeme mít tu společnou brigádu ve směnárně a vyděláme nějaký peníze. Začínaly prázdniny. Jel jsem do Brandýsa pomoci Luci s věcmi. Už od začátku mi to společný bydlení nepřipadalo jako dobrý nápad, ale co jsem mohl dělat, když jsem jí to slíbil, když ona zase slíbila šéfovi, že bude u něj pracovat... Každý každému něco slíbil – a nakonec byl spokojený snad jen směnárnskej boss. Lucie si na to bydlení v Praze dokonce nechala udělat nové úřes.

K Hedvice jsem nakonec šel. Ale ne na oběd. Přinesl jsem kytaru (jak jinak) a chvíli jsem jí hrál a ona na mě koukala takovejma velkejma očima. Byl jsem z toho dost vedle. Ale tehdy ještě k ničemu nedošlo, kromě několika pus. To až později. Mezitím bydlela Lucie u mě a já se jí začal vyhýbat, jak to jen šlo. Měl jsem dojem, že jí nemám co říct, ale spíš jsem s ní mluvit asi ani nechtěl. Nebylo to kvůli H#, spíš se ten školní vztah prostě nějak vyčerpal a já měl permanentní dojem, že se k sobě s Lucií nehodíme. Měl jsem ostatně pravdu.

Chodil jsem hrát a jí jsem nechával v podkrovním bytě, kterej byl jinak prázdněj, samotnou. Bylo to ode mě pěkný svinstvo, protože ona v Praze skoro nikoho neznala, a tak byla na mě dost vázaná. Byla doma a čekala, až přijdu a začnu se jí milostivě věnovat. Dával jsem si načas. Domů jsem málokdy spěchal. Byl jsem normální lump, ale co s tím teď, teď mi to může bejt nanejvýš líto. A není, protože je to prostě pryč. Jednou nechala na stole rozepsanej dopis nějaký kamarádce a byl hrozně smutnej a opuštěnej, jenže já jsem s tím nedokázal nic dělat. A taky jsem myslel na M#, protože ... prostě jsem si nemohl pomoci. Zase. Stačilo s ní jednou někam jít a všechno bylo hned vzhůru nohama, protože ona byla prostě ona. Ta, která způsobila přelom mého letopočtu... Byl jsem zkrátka ztracenej případ.

Koupání v dešti

Čas běžel dál Červenec v kalendáři stál
Nad hlavou mraky cínový
Beze slov den Jeden splněný sen
Jeden akord mollový

V dešti koupání...
Jen voda, ty a já Ty & já Ty & já
Láká létání
když láska křídla dá
Křídla dá Křídla dá

**Zamčený vchod Lezeme přes dřevěný plot
Na chvíli bazén je jen náš
Skleněný svět do kapky zmenšil se teď
Vodu když dlaní nabíráš**

**Já do dlaní vzal křížek co bůhví kdo ti dal
s otázkou co se všechno smí
Zastavit stát ... teď možná bude se bát
Přítel déšť, ten všechno ví...**

Po několika dnech jsem jí to řekl. Že už s ní nebudu chodit. Brečela a byla to pro ní asi dost pecka. Taky jsem jí řekl, že tu brigádu může dokončit, že u nás může bydlet až do konce. Najednou se mi svět zdál hrozně prima. S Lucií jsem chtěl kamarádit a čas ukázal, že to bylo dobře. Jako milenci, partneři nebo jak by se to dalo nazvat, jsme se k sobě fakt nehodili, ale přátelé jsme pořád. Nějak jsme to zvládli. Jakkoli to tehdy vypadalo, že si nemáme co říct, vždycky pak později jsme si měli hodiny co povídat. Ale ještě do konce té brigády, když u mě ještě bydlela, jsem si asi musel vyčerpat nějaký penzum hnusného chování. Čas od času jsem se s Lucií vyspal. Jen tak. Neměla nic proti. A já pak ležel dole ve svém pokoji, protože jsem nahoře v podkroví už nebydlel, a užíral se výčitkami, jako že se to nedělá a tak. Ale kdyby jí to vadilo, asi by se chovala jinak. Dopadlo to vždycky stejně. Nechal jsem to koňovi a šel spát.

Koncem července jsme odjeli s rodičema do Jizerek, jako jsme jezdili každé rok. Byl jsem vlastně docela hodnej syn – chodil jsem do školy a nehrozil mi vyhazov, jezdil jsem s nima na dovolenou... Bylo to jako vždycky, stejný lidi, stejný cesty, stejná chata. Stejný, ale dobrý. Ráno před odjezdem z Prahy jsem šel s Lucií na tramvaj, jela domů. Bylo to jak z filmu – měla velikou tašku a u mě ještě spoustu věcí z koleje, že si je vezme na začátku semestru. Neměl jsem důvod se s ní nebavit, jen jsme spolu nemohli chodit a myslím, že by na to samý přišla sama, možná pozdějc, ale přišla. Když odjela, začalo mi vrtat hlavou, jestli jsem neudělal chybu, když jsem se s ní rozešel, jestli jsem se neunáhlil. Pořád jsem jí měl rád, ale už nějak jinak, nemám na to správný název. Lucie mi napsala o prázdninách několik dopisů, jeden ve formátu asi 1,5 × 0,5 metru, četl jsem ho půl dne. Asi se chtěla vrátit, jenže já už byl jinde. Otázka ovšem byla kde...

Hedviku jsem celý prázdniny neviděl, napřed byla kdesi na táboře, pak na vodě... A tak uběhnul srpen. Chtěl jsem být s H#, ale nějak jsem si netroufal na to, abych se pokusil s ní chodit. Byla na mě moc chytrá a taky trochu vzdálená, nevím, čím to bylo, protože ona mi nedávala nic z toho najevo, jen jsem měl takovej pocit. To je přesně příklad toho, jak všechno moc řeším; když není problém, tak si ho vyrobím. A byla starší než já, jenže to byla spíš taková záminka.

Byli jsme s P#2 a Blankou na 2 festivalech – v Hrádku jako rok předtím a pak taky v Týnci nad Sázavou. Byla to taková divná letní epizoda. V Hrádku to ovšem bylo perfektní. Tentokrát jsme jeli novým (starým) autem, opelem kadett, jak už jsem říkal. P#2 si koupil triko s emblémem opelu a byl král silnic. Měl jsem s sebou kytaru a taky spoustu nových písniček, že je některý tý holce zahraju a budu mít novou přítelkyni nebo aspoň ... však to každé zná. Místo romantika jsem někdy byl naprostej praktik.

Na nový plzeňský dálnici se P#2 dost nebezpečně předháněl s nějakým kamionem, ale jinak byla cesta v pohodě, kde je amfiteátr v Hrádku, už jsme taky věděli. A taky jsme věděli, že v hospodě hned nad náměstím točí super pivo. Byli jsme u Plzně, tak jsme pili gambrinus, ale ne takovej, jakej je dneska, pořádněj, opravdovou desítku a dvanáctku. Koncert se mi líbil, jako ostatně vždycky. Nelíbili se mi jen nějaký *echt-trampové*, který na kytaristu skupiny Třetí zuby volali „Neumí!“, asi kvůli tomu, že měl elektrickou kytaru a celá skupina hrála dost tvrdě, ale rocker s kytarou to vyřešil po svém: „Si to pojď zkusit, ty kotlíkáři!“. A bylo. Nevaděj mi trampové s těma svejma zelenejma hadrama, ešusama a vším, ale nemám rád fanatiky. Když hrálo něco, co se mi nelíbilo, šel jsem na pivo nebo se projít.

Večer jsme hráli u ohně, byli tam lidi, který jsem vůbec neznal, a ti mi hned udělali místo, abych hrál s nima. Postupně odpadali, některý moc pili a některý šli spát. Jen já byl nezmar, i když spát se mi chtělo taky dost fest. Ale hrál jsem, protože jsem celou dobu sledoval dívku naproti za ohništěm. Vypadala mile a pořád se na mě culila. Když se pak se svou kamarádkou, ze který se pak vyklubala sestra, zvedly a odcházely, bleskově jsem ukončil svou produkci pro pár posledních zoufalců, který ještě nešli spát. Dohonil jsem je a sestra po několika větech diskrétně zmizela. Ta, na kterou jsem se pořád díval, se jmenovala Marcela a bydlela někde u Plzně. Kecali jsme skoro do rána. Přemluvil jsem ji, ať se mnou jede do Týnce, taky na festival. Stejně jsme se tam chystali, ale nechtěl jsem pořád někomu dělat křena. Že prej pojede. Domluvili jsme se, že ji vyzvednu na Smíchovským nádraží za tejdén a že mi napíše přesně, v kolik přijede. Další den jsme jeli domů, ještě mi během koncertu dala nějaké kamínky na kůžičce, takovej trampskej amulet. Nehodlal jsem ho nikdy nosit (tyhle divný věci z přírodních materiálů nemám moc rád, i když proti přírodě nic nemám – jenže kov je prostě kov), ale ten den jsem si ho dal na krk. Možná měla radost.

Neodcházej...

**Voňavá noc deštěm a létem s línou pamětí
Snad nechci tak moc, jen nechod' ještě spát
Voňavá noc Poslední První S ránem odletí
Tak neodcházej Já chci ti ještě hrát**

**Tiše se ptám Ještě se bráníš říct mi něco víc
Že nechci být sám, to snad mi uvěříš
Voňavá noc do tmy se skrývá Já nechci vlastně nic
Jen neodcházej Chci být ti kousek blíž**

**Zpátky Jít zpátky za tebou
chtěl bych To mi klidně věř
Všude tě vidím když jsem sám
A tvůj kamínek, ten pořád ještě mám**

**Pisniček pár na křídlech ptáků z dálky posílám
I vítr se smál jak válčím s pamětí
Zbytečně snad Možná že víckrát už tě nepotkám
a tuhle píseň že hodíš do smetí**

Michal si pár dní myslel, že je zamilovaný. Ale bylo to jinak, prostě nechtěl být sám, kdo by také chtěl, že. Chtěl mít vedle sebe někoho, kdo by mu byl blízký, ba nejbližší. Chtěl se mít komu svěřit, komu hrát a s kým chodit ven a dovnitř... Takže Marcela se stala nějakým zástupným symbolem pro všechny ty nezdařené lásky, i pro ty, které ještě nebyly. Třeba pro Petru, na kterou často myslel, a když byla pryč, chyběla mu. Chyběly mu hodinové telefonáty a návštěvy a možná i ta pusa, kterou jí dal, a pak z ní byli oba nešťastní. Chtěl být s ní. Jenže chtěl být taky s Hedvikou, které se trochu bál, nebo z ní spíš měl mírný komplex méněcennosti. Měl pocit, že ona ví všechno a on sám že neví nic.

Když jsme se s Marcelou shledali na Smíchově, hodili jsme věci do auta a vyjeli. Tentokrát jsme jeli dvěma autama, mým i Pavlovým. Mohlo se stát cokoli a nemuselo se stát nic. Hlavně ale mělo bejt ošklivo a v autech jsme chtěli spát. V Týnci hnusně přelo a Sázava vypadala, jako by se chystala rozvodnit. Ale do začátku koncertu se docela vyčasilo. Hráli tam stejní lidi jako v Hrádku, ale muziky není nikdy dost. O pauzách jsme chodili do hospody přímo v kulturáku, na jehož zahradě se hrálo, a jedli a jedli. Žrali jsme jak zvířata. Hlavně samozřejmě já a P#2. Vždycky jsme se bavili o tom, co je novýho a tak, P#2 vyzvídal, co Marcela... No, zatím nic. Večer jsme chvíli byli u ohně, ale jak byl ten festival přímo ve městě, nebylo to ono. Hrádek byl lepší. Šli jsme spát. Sklopil jsem sedačky a lehnul si, Marcela taky. Jasně, že jsem nechtěl hned spát, ale ona byla proti. Chtěla si povídat a tak. To já taky, ale ne jenom.

Prostě z toho nic nebylo, a když se mi pak s pláčem začala omlouvat, že je panna a že se bojí, řekl jsem jí, ať na to zapomene, že půjdeme spát, že mi to nevádí a ať si z toho nic nedělá. Taky jsem si z toho nic nedělal. Taky jsem dělal, že si z toho nic nedělám. Nedělal jsem si nic z toho, že si z toho nic nedělám... Další den byl zas koncert. Taky jídlo a pivo bylo, tak co. Po koncertě jsme jeli domů a Marcela už mi nikdy pak neodpověděla na dopis ani jsme se už nikdy neviděli. Dodneška jsem nepochopil, proč se tak zlobila. Přece jsem ji neznásilnil, jen jsem řekl, že poprvé by to mělo být s někým, kdo s ní bude chodit, kdo s ní bude často a tak. Aby na to neměla žádný ošklivý vzpomínky a

aby pak neměla dojem, že jsem s ní jen kvůli tomu. A že jsem usnul v půlce jejího monologu, kterým mi líčila úplně všechno, to jsem se jí omluvil. Ale bylo to proto, že neuměla vyprávět.

Těšil jsem se do Prahy. Čekaly mě tam dvě možnosti, mezi kterými jsem se měl rozhodnout. Musel jsem se rozhodnout, protože mít dvě holky, na to jsem byl moc měkkej a poctivej. Asi bych zase mazal za jednou z nich a ke všemu bych se přiznal, stejně jako onehdy při tý story s A#.

Hedvika už byla doma, Petra ještě ne. OK, šel jsem na oběd k H#. Už nevím, co jsme jedli, ale bylo to určitě dobrý, protože H# vařit uměla. Byla takovej rodinnej typ, i když někdy jí chytil rapl a stala se bohémkou. Pila, kouřila, třeba 2 dny nepřišla domů a tak. Zajímalo mě to, chtěl jsem bejt taky bohém. Seděli jsme u ní v bytě, hrál jsem jí, ona poslouchala a já měl pořád pocit, že jak se usmívá, že mi dává najevo, že mé písničky jsou prostě samý kraviny. Věděla toho tolik a já nic! Hrozně jsem se bál, že mi řekne něco v tom smyslu, ať nepíšu žádný slova, že jsou to sračky.

Michale...!

No, tak něco sračky byly, to je jasný, žádněj člověk přece nepíše samý perly. Chce to i získat nějakou rutinu, bez ní to fakt nejde. Ale ty nepovedený věci jsem jí nehrál, vlastně jsem je nehrál nikomu, to dá rozum. Než jsem šel k ní, normálně jsem si připravoval písničky jako na koncert, přemýšlel, co je dobrý a co ne. Byla starší a chytřejší, nebo aspoň mnohem vzdělanější. Co jsem mohl vědět, když jsem byl s ní...? Ale bylo mi s ní moc fajn, ani mi nevadilo, že mě čas od času jen tak mimochodem řádně utřela. Písničky jsem vybral většinou nejspíš dobře, protože mě pak pochválila, i když mi taky říkala, že jsem hrozná citlivka a že to snad není možný. No jo, bylo to možný. Ale to mi nevadilo, za ty písničky jsem se vždycky mohl tak trochu schovat a plácát něco o tom, že je to jen básnická licence a podobně. I když by mi to stejně asi nikdo neuvěřil...

Dotkni se...

**Dotkni se první, já mám strach
Mladá moc píše tmou po stěnách
A tulák měsíc ztratil další den
Staň se mým – třeba krátkým – příběhem**

**Dotknout se zkus ...
... tahle noc ránem nekončí
Vzducholodí odlul čas**

**Dotkni se první, já mám strach
V paměti lásek víříš mi prach
Mám znovu začít i když nevěřím
stavět dům ze snu a z pápěří...?**

**Z rádia Beatles a do rána čas
Na nic se neptáš a mně se láme hlas
Všechno říct ti slovy neumím
V tomhle já jsem případ ztracený**

Hedvika byla zvláštní, a jak byla malinká, měl jsem pořád pocit, že bych ji měl nějak chránit. Ale nepotřebovala to. Jednou koncem srpna jsem u ní byl, seděli jsme na proutěný sedačce, povídali si a já, protože jsem věděl, jak se umí hezky smát a jak je lechtivá, jsem ji začal pošťuchovat. Ale uzemnila mě dost rychle: „Nechceš mě místo lechtání radši líbat...?“ No jo, chtěl jsem! Ale dál už to bylo celý divný, protože chtěla, abych u ní zůstal aspoň do rána a já ani nevěděl, jestli s někým chodí, prostě vůbec nic. Ani nevím, proč jsem se na to nezeptal... určitě by mi to řekla. A bůhvíproč jsem měl dojem, že když tam zůstanu, že to bude hrozně závazný a že mě možná už nikdy nepustí pryč. Ptala se, PROČ u ní nechci být, a byla smutná. Vymluvil jsem se, že musím stihnout tramvaj, což bylo úplně trapný, jela by přece další. Vždycky jede nějaká další tramvaj. Možná pak brečela, když jsem utekl. Chtěl jsem tam zůstat, ale něco mě nutilo jít pryč. Promiň, malá H#.

Za pár dní jsme se viděli, sešli jsme se u Kotvy a ona mi přinesla nádherně a zajímavě poskládaný dopis a taky šátek. V dopise toho bylo spousta, byla to možná největší síla, kterou mi kdy kdo napsal. *„Připadám si teď jako úplně malá holka, protože ani nevím, jaké mám napsat oslovení. Nevím, co my dva spolu vlastně máme. Kamarádství? Určitě, ale možná i něco víc. Nebo míň. Lásku? To určitě ještě ne a kdo ví, jestli vůbec někdy.“*

Myslím, že Ti muselo být úplně jasný, co chci říct, než jsi stihnul tu tramvaj: že se s Tebou chci smát, líbat a milovat a ne jen sedět a přemýšlet, co říct, a přehlušit tím to trapný ticho...

...

Měj se hezky, posílám Ti velikou pusu a těším se, až (jestli) mi zavoláš.“

Byla to fakt pecka – malej dopis plnej velkejch slov od malý holky... Fakt si to pamatuju slovo od slova. A to skládání papíru jsem se naučil a pak s tím dělal machry jinde. Chudák H#!

Tak jsme šli na pivo, že na chvílku, na jedno a tak. Bylo 5 odpoledne nebo možná už 5 večer. Seděli jsme v nějaký hospodě v Kobylisích, a když nás v 11 vyhodili, že zavírají, začala mě H# svým typickým způsobem provokovat. „Hele, tamhle je cikánskej nonstop... a tady už jsou dveře...“ Byly to 2 spojený unimo-buňky, jaký mají na stavbách. Myslela si, že tam nevlezu. No, jindy bych tam nešel ani za nic, ale teď jsem musel, abych aspoň nebyl za sraba, když už jsem byl za pitomce. Bylo to tam úžasný! Výborný pivo, kapela, báby s barevnejma šátkama ... prostě jako někde v Temešváru na nádraží. Nebýt toho, že tam Hedvice někdo ze stolu šlohnul krabku cigár, bylo by to ještě lepší. Pálily mě oči, protože jsem v nich pořád měl krat'oučký vlasy; H# byla odpoledne u holiče a nechala se ostříhat hodně nakrátko. Asi v 5 ráno jsme šli pryč.

Šel jsem jí doprovodit domů, ale nechtěla odejít, a tak jsme asi hodinu seděli na schodech, venku přšelo a my byli potmě. Teď už jsem nechtěl odcházet. Vzala mě s sebou do bytu, ale museli jsme být tiše, protože byl doma brácha a na návštěvě máma, která normálně bydlela někde na venkově. Leželi jsme vedle sebe v její posteli a pak se milovali a já jsem si říkal, že bych chtěl mít holku chytrou jako H#. Šel jsem pomalu domů, bylo babí léto a něco začínalo. Nebo možná ne. Měl jsem narozeniny.

Sešli jsme se ještě párkrát, ale zase nade mnou zvítězili divný démoni a já se jí zase začal bát, a tak se naše hovory točily spíš kolem literatury a umění vůbec, abysme nemuseli mluvit a přemýšlet o nás. Nabízela mi všechno, ale já se právě toho bál. A navíc jsem jí to ani neuměl vysvětlit. Možná teď bych uměl, ale teď mi už nikdo nic nenabízí.

Prázdniny skončily, přišel podzim a krom jinýho se taky vrátila Petra. Byla jako obvykle střídavě na chalupě a ve Francii. Vrátila se asi, abych to neměl tak jednoduchý. Potácel jsem se v myšlenkách mezi M#, která už mě definitivně nechtěla, ale byli jsme kamarádi, mezi H#, který jsem se trochu bál a zároveň jsem byl hrozně zvědavěj, a konečně mezi P#, o který jsem zatím nevěděl všechno, ale chtěl jsem toho vědět ještě mnohem víc.

No jo – byly to takový složitý časy. Dočasnej mezičas.